

ת"פ 47160/01/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד גרמן קונסטנטינוב, הנאשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 47160-01-16 מדינת ישראל נ' קונסטנטינוב
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

נגד

גרמן קונסטנטינוב - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד שרון מאירוביץ'

הכרעת דין

רקע ותמצית כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); פריצה לרכב, לפי סעיף 413 ו' רישא לחוק; איומים, לפי סעיף 192 לחוק; חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 ה' לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 17.07.2015 הגיעו י' ג' (להלן: "י'"), א' ג' (להלן: "א'"), מ' ב' (להלן: "מ'"), ת' ב' (להלן: "ת'") וקטין נוסף (להלן ביחד: "המתלוננים"), לשוק הכרמל בתל אביב והחנו את רכבם (להלן: "הרכב") בחניון במקום (להלן: "החניון"). בהמשך, על רקע חשדו של הנאשם כי דלת הרכב פגע בדלת רכבו וגרמה לו לשריטה, פרץ הנאשם לרכב בכך שפתח את דלתו, את מכסה המנוע וניתק כבלים המחברים בין המצבר למנוע הרכב. בשלב מאוחר יותר, בעת שהגיעו המתלוננים אל הרכב, הטיח בהם הנאשם כי שרטו את רכבו ודרש תשלום בסך 500 ₪. לאחר שהמתלוננים השיבו כי לא עשו כן, איים עליהם הנאשם בכך שאמר כי אם לא יתנו לו 500 ₪ - ישרוט את רכבם. המתלוננים עמדו על כך שלא שרטו את רכב הנאשם וכן שלא ישלמו לו. בתגובה, שרט הנאשם את מכסה מנוע הרכב באמצעות מפתח והמתלוננים גידפו אותו על כך. בשלב זה הוציא הנאשם מוט ברזל מרכבו, רץ לעבר המתלוננים תוך הנפתו ותקף את י' ג' (להלן: "המתלונן") בכך שהלם בידו באמצעות המוט וגרם לו להמטומה בזרועו.

2. הנאשם כפר בכך שפרץ לרכב, טען כי ביקש את פרטי המתלוננים אשר שרטו את רכבו ובהמשך אף

שרט את רכבם. לטענתו, המתלוננים החלו לרדוף אחריו והוא בתגובה דחף את המתלונן באמצעות מוט הברזל. לפיכך, נשמעו הוכחות. יצוין כי במהלך שמיעת הראיות, התחלף ייצוגו של הנאשם.

במהלך פרשת התביעה העידו המתלוננים, וכן העידו השוטרים הבאים: אנסטסיה מרמן (להלן: "השוטרת אנסטסיה") - אשר ערכה פעולות חקירה, גבתה את הודעות הנאשם וערכה מזכר; חוסאם שומאמה (להלן: "השוטר חוסאם") - אשר ערך דוח פעולה ודוח מעצר; ויאצ'סלב גולדשטיין (להלן: "השוטר ויאצ'סלב") - אשר ערך פעולות חקירה וחקר את הנאשם.

במהלך פרשת ההגנה העידו הנאשם בעצמו, מנשה גבריאל העובד בסמוך לחניון, וחיים תירים אשר עבד בחניון.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען, כי בהתאם לעדויות המתלוננים הם לא הצליחו להתניע את הרכב והנאשם מיד צעק לעברם "מצבר, מצבר". בנוסף, טען כי הנאשם הודה בחקירתו במשטרה שפתח את דלת הרכב וכן כי אמר למתלוננים לפתוח את מכסה המנוע. נתונים אלה, המצטרפים לנסיבות המקרה בו הנאשם זעם על המתלוננים בהם חשד כי שרטו את רכבו, מצביעים על המסקנה היחידה האפשרית ולפיה הנאשם פרץ לרכב. אשר לטענת הנאשם כי התגונן באמצעות מוט הברזל וכן לגבי עבירת האיומים, היפנה ב"כ המאשימה לעדויות המתלוננים. בנוסף, טען ב"כ המאשימה כי אופי החבלה אינו מתיישב עם טענת הנאשם בדבר דחיפת המתלונן בלבד. עוד טען, לסתירות שונות שעלו בגרסת הנאשם וקושי הקיים במתן אמון בעדויות עדי ההגנה. ביחס לעבירת החבלה במזיד לרכב, היפנה ב"כ המאשימה להודאתו של הנאשם וכן לסרטון המתעד את ביצוע העבירה.

4. ב"כ הנאשם טענה, כי במקרה הנדון התרחשו מחדלי חקירה רבים, כאשר המשטרה נמנעה מלבצע פעולות חקירה נדרשות. בטיעוניה, התייחסה ב"כ הנאשם לסוגיות שונות:

חקירת הנאשם במשטרה - אי אזהרת הנאשם כנדרש, חוסר תיעוד מלא בהסרטה, תיעוד חלקי ביותר בשפה העברית וחקירה בשפה הרוסית על ידי חוקרת שאינה שולטת בשפה זו; תלונת הנאשם במהלך חקירתו על תקיפתו באמצעות סכין ונזק שנגרם לו מבלי שהדבר נחקר; פעולות חקירה מתבקשות שלא בוצעו, כגון זימון עדי ראיה, חבריו וקרוביו של המתלונן; חוסר תיעוד רכבו של הנאשם לאחר האירוע; אי-בדיקת מצלמות האבטחה בחניון; הימנעות מביצוע פעולת חקירה לבדיקת שאלת ההתפרצות לרכב המתלוננים. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי לא ניתן לתת משקל לדברים שנכתבו מפי הנאשם בדוח הפעולה מכיוון שנאמרו לכאורה לשוטר שאינו עד תביעה. עוד הוסיפה וטענה, כי יש ללמוד לגבי טענת הנאשם שהגן על עצמו, מהראיות ביחס לצעקות מצד עדות התביעה וקללות מצדן, לרבות איומים שמשפחתה המאפיונרית של אחת המתלוננות תדקור אותו.

בנסיבות כוללות אלה ובשל הפגיעה הממשית בהגנת הנאשם נוכח אופי החקירה, עתרה ב"כ הנאשם לזיכויו מהמיוחס לו.

דין והכרעה

5. כל אחד מהצדדים הציג מספר עדים וראיות לתמוך בגרסתו. אציין כבר בשלב זה, כי התרשמתי באופן בלתי אמצעי ממהימנות גרסאות עדי התביעה, אשר השתלבו היטב זו בזו וכן עם ראיות חיצוניות נוספות, כפי שיפורט בהמשך. לא נעלמו מעיני הבדלים קלים ביותר בין גרסאות עדי התביעה, אך אין מדובר בהבדלים מהותיים הנוגעים בשורש המקרה, ולא ניתן ללמוד מהם לגבי קשיי מהימנות. דוגמא לכך היא עדותה של ת', אשר העידה כי אינה זוכרת אם מ' קיללה את הנאשם, קללות בהן ניתן לצפות בסרטון (ת/11). מדובר בעובדה אותה אישרה מ' בעצמה (עמ' 37 ש- 9-11 לפרוט'), וכן העיד לגביה י' (עמ' 8 ש- 21-24 לפרוט'). יש להתחשב בכך שמדובר באירוע אלים ומתמשך, בו ניתן בהחלט לקבל הבדלים מסוימים בין העדויות, כאלה הנובעים ממיקומו של אחד העדים ביחס לעד אחר ומסערת הרגשות הטבעית בנסיבות אירוע שכזה (ראו התייחסות לבהלה במהלך האירוע בעדותם של העד י' בעמ' 10 ש- 17, העד א' בעמ' 11 ש- 27 עמ' 12 ש- 9, עדות ת' עמ' 15 ש- 21,27, עמ' 16 ש- 23,25, עמ' 17 ש- 1-3, עדות מ' עמ' 35 ש- 4, עמ' 36 ש- 22, עמ' 37 ש- 3 לפרוט'). יש להדגיש כי התרשמתי מאופיו האלים של האירוע, מהפחד שאחז בעדי התביעה, ומהתנהלותו הבריונית של הנאשם, כפי שניתן ללמוד אף מהסרטון הקצר המתעד חלק קטן מהאירוע. עוד יש לזכור, כי מדובר באירוע שהתרחש לפני כשלוש שנים, ולא ניתן לצפות כי כל עדי התביעה יעידו באופן מדויק לחלוטין לגבי כל נקודה ונקודה במהלכו: **"סתירות קלות בין גרסאותיהם של מי שהיו עדים לאותו אירוע כמעט תמיד ניתן למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי"** (ע"פ 175/10 חנוכיב נ' **מדינת ישראל** (28.7.2011 פסקה 37)). לצד זאת, עדויות כל עדי התביעה חזרו על עיקרי הדברים באופן מדויק, ושיקפו באופן משכנע את התנהלות הנאשם במהלך כל האירוע.

לעומת האמור לעיל, התרשמתי כי עדויות ההגנה אינן עולות בקנה אחד זו עם זו, לרבות סתירות משמעותיות שהתגלו בין גרסאות הנאשם בעת חקירתו במשטרה ועדותו בבית המשפט, זאת בסוגיות מהותיות שאינן מבססות ספק סביר לגבי המיוחס לו. בנוסף, הנאשם למעשה הודה בעת חקירתו במשטרה במיוחס לו בכתב האישום, כפי שיפורט בהמשך לגבי כל עבירה ועבירה.

פריצה לרכב

6. המאשימה טענה, כי הנאשם פרץ לרכב המתלוננים בעת שהם לא היו במקום. הראיות המבססות עבירה זו, הן הודאת הנאשם וכן ראיות משמעותיות המהוות דבר מה להודאה ואף למעלה מכך. הנאשם הודה בבית המשפט כי פתח את דלת רכב המתלוננים, אשר לא היתה נעולה (עמ' 67 ש- 9-11 לפרוט'), זאת על מנת למדוד את המרחק מדלת רכבם אל רכבו, וכן אישר כי הפנה את תשומת לבם למצבר בעת שניסו להתניע את הרכב (עמ' 77 ש- 28-29 לפרוט'). יחד עם זאת, הנאשם הכחיש שניתק בעצמו את מצבר הרכב. באופן דומה, גם בעת חקירותיו במשטרה הודה הנאשם ש"פתח" את דלת הרכב, אשר לא היתה נעולה, **"משך והוא נפתח"**, על מנת לבדוק האם זו פגעה ברכבו (נ/3, עמ' 3 ש- 24-25, נ/4 עמ' 4 ש- 26 עד עמ' 5 ש- 2, עמ' 5 ש- 25, עמ' 9 ש- 7). דברים אלה מצביעים על כך שדלת הרכב היתה סגורה אך לא נעולה. דבר מה נוסף המחזק הודאה זו, הוא עדותו של חיים תירם, אשר לטענת הנאשם בעצמו היה עד לאירוע, והעיד כי הבחין בנאשם **"שהוא מודד בין הרכב שחונה לידו אם הדלת נפתחת האם היא נוגעת באוטו שלו בנקודה של השריטה"** (עמ' 80 ש- 21

עמוד 3

לפרוט').

ראיות נוספות המאמתות את הודאת הנאשם, הם עדויות המתלוננים לגבי האירוע ונסיבותיו, תוך דגש על דברי הנאשם כלפיהם בעת ששבו אל החניון, המתיישבים לחלוטין עם גרסתו כי פתח את דלת רכב המתלוננים על מנת למדוד האם רכבם גרם לשריטה ברכבו.

לגבי שאלת ניתוק המצבר, המתלוננים העידו כי לא הצליחו להתניע את רכבם עד שהנאשם צעק לעברם "מצבר מצבר", ובשלב זה גילו כי המצבר מנותק (עמ' 7 ש- 6-7, עמ' 11 ש- 21, עמ' 12 ש- 3-4, עמ' 16 ש- 20, עמ' 34 ש- 24-25 לפרוט'). נתון זה מצטרף לכך שהנאשם ביקש למנוע מרכב המתלוננים לעזוב את המקום, בטרם יסדיר איתם את סוגיית הנזק שסבר כי גרמו לרכבו. לצד זאת, אין לתת משקל לדברים שנכתבו על ידי השוטר חוסאם, כי הנאשם הודה בפניו ש"הוציא" את המצבר על מנת שלא יעזבו את המקום (ת/9). השוטר חוסאם העיד כי הדברים תורגמו עבורו מהשפה הרוסית על ידי שוטר אחר שהיה בזירה, שוטר אשר לא כתב דבר (עמ' 23 ש- 25, עמ' 26 ש- 8-9 לפרוט'), ומכאן לא ניתן לייחס לכך משקל.

בנסיבות אלה, כאשר הנאשם כפר בכך שפתח את מכסה המנוע וניתק את מצבר הרכב, על אף החשד הכבד כי עשה זאת, נותר ספק סביר האם עשה כן או שמא מדובר היה בניתוק מצבר שהתרחש באופן שונה. לעומת זאת, פתיחת דלת הרכב על ידי הנאשם במשיכה, בעת שהיתה סגורה ולא נעולה, בה הודה ונמצאו ראיות מאמתות להודאה זו, הוכחה מעבר לכל ספק סביר. מדובר בפעולה המקיימת את יסודות עבירת הפריצה לרכב, בהתאם לסעיפים 405(א) ו- 413' רישא לחוק העונשין.

איומים

7. המתלוננים העידו בבית המשפט, על כך שכאשר שבו אל הרכב בחניון הבחינו לצדו בכיסא ובנאשם אשר טען כי שרטו את רכבו. א' העיד, כי הנאשם איים שאם לא ישלם לו ₪ 500 הוא ישרוט את הרכב (עמ' 11 ש- 22-25 לפרוט'). עדי תביעה נוספים חזרו על עדות דומה בדבר איומים בפגיעה בדרך של שריטה ברכב, ככל שלא ישלמו לנאשם ₪ 500 (עדות י' בעמ' 6 ש- 17, עמ' 8 ש- 31-32 לפרוט'; עדות ת' בעמ' 15 ש- 5, עמ' 17 ש- 8-10 לפרוט'; עדות מ' בעמ' 34 ש- 20-21, 28-29 לפרוט').

הנאשם בעצמו, הודה מספר פעמים באיומים בהם נקט, בעת חקירתו במשטרה:

הנאשם העיד כי אמר למתלוננים "חברים, שלמו לי כסף, זה נזק... אני חושב שזה סביב 300-500 שקל. זאת השריטה שלכם שלמו לי" (נ/3 עמ' 4 ש- 25-27); המשיר ותיאר כי איים שישרוט את הרכב אם לא ישלמו לו - "אמרתי חברים, אני אשרוט את הרכב אם לא תשלמו. ס', לקחתי את המפתחות. אני חוזר פעם שלישית. אני אשרוט לכם את הרכב, זאת השריטה שלכם, שלמו לי" (נ/3 עמ' 5 ש- 11-13); בהמשך, שב הנאשם וטען כי דרש כסף מהמתלוננים - "אני אמרתי להם - חברים, שלמו לי על מה שפגעתם לי. עשיתם לי נזק, שלמו לי כסף" (נ/3 עמ' 7 ש- 11-12); הנאשם שב על דבריו המהווים איומים - "ואני אמרתי, פעם חמישית אני חוזר, אתם תיתנו לי כסף על השריטה הזו... או שאני שורט" (נ/3 עמ' 7 ש- 14-16); לבסוף, העיד שוב הנאשם באותה חקירה על כך שדרש מהמתלוננים תשלום (נ/3 עמ' 11 ש- 3) וכן כי מדובר בנזק של ₪ 500 (נ/3 עמ' 11 ש- 10).

לעומת דברים ברורים וחד משמעיים אלה, המבססים את עדויות המתלוננים, הכחיש זאת הנאשם בעת עדותו בבית המשפט, טען כי כל שאמר למתלוננים הוא שיש לתקן את הנזק ואף טען כי לא נקב בסכום כלשהו (עמ' 65 ש- 6-7 לפרוט'). כשעומת הנאשם עם גרסתו במשטרה, הכחיש את עצם האמירות אשר תומללו על ידי ההגנה מתוך תיעוד חקירתו (עמ' 74 ש- 28,32, עמ' 75 ש- 4-8 לפרוט'). יודגש כי סתירה זו, גרסתו הכבושה של הנאשם, לראשונה בבית המשפט, לפיה לא ביקש תשלום אלא את תיקון הנזק, בשונה מדבריו בעת חקירתו במשטרה ובשונה מחומר הראיות, היא אחת הדוגמאות לקו ההגנה שהתעורר לראשונה בבית המשפט, זאת ביחס לסוגיות שונות במהלך האירוע, כפי שיפורט בהמשך.

התנהלות הנאשם מיד בהמשך לאיומים בהם נקט, בכך ששרט את רכב המתלוננים - כפי שהודה, כפי שהעידו המתלוננים וכפי שנצפה בסרטון (ת/11) - תומכת בראיות כי הנאשם איים על המתלוננים, שכל שלא ישלמו לו ₪ 500 הוא ישרוט את רכבם.

בנסיבות אלה, אני מוצא כי קיימות ראיות מוצקות ומבוססות לעבירת האיומים המיוחסת לנאשם.

היזק במזיד

8. הנאשם הודה בביצוע עבירה זו בעת תגובתו לכתב האישום (עמ' 4 ש- 24 לפרוט'), כפי שהודה בעת חקירתו במשטרה: **"שרטתי אותה 10 סנטימטר השריטה"** (נ/3 עמ' 5 ש- 13-14), כפי שנצפה בביור בסרטון (ת/11) וכפי שעולה מהודעות המתלוננים.

תקיפה

9. בהמשך האירוע, הכה הנאשם בזרועו של י' באמצעות מוט ברזל. עדויות עדי התביעה חזרו על עצמן בסוגיה זו, ותיארו כי הנאשם הוציא מתא המטען של רכבו "לום" באמצעותו הכה בידו של י' (עדות י' בעמ' 6 ש- 24-27 לפרוט', עדות א' עמ' 11 ש- 29-31 לפרוט', עדות ת' עמ' 15 ש- 17-28 עמ' 16 ש- 6 לפרוט' ועדות מ' בעמ' 35 ש- 4-8 לפרוט').

המתלוננים תיארו כי הנאשם נע לעברם ונופף במוט באוויר (עדות י' עמ' 9 ש- 22-23, עדות א' עמ' 13 ש- 8, עדות ת' עמ' 15 ש- 19-20, עמ' 16 ש- 4, עדות מ' עמ' 35 ש- 5-6 לפרוט'). מיקום החבלה שנגרמה לי', בזרועו בסמוך לכתפו (ת/1, ת/2), תומך בעדויות אלה לגבי אופן התנהלות הנאשם עם מוט הברזל. יש להוסיף, כי עדי התביעה תיארו באופן דומה את הכלי באמצעותו הכה הנאשם בידו של י', כלי אשר הוצג בבית המשפט וזוהה על ידי י' (עמ' 7 ש- 30-31 לפרוט' וב-ת/3). מוט הברזל נתפס על ידי השוטר חוסאם כאשר הגיע לזירה, והנאשם בעצמו הוא שהובילו אל רכבו והוציא מתוכו מוט זה.

הנאשם הודה בחקירתו כי "דחף" את י' באמצעות המוט, אך טען שעשה זאת על מנת להרחיקו ממנו. מחקירתו במשטרה עולה, כי פגע בי' על מנת להרתיעו שלא יתקרב אליו: **"אני דחפתי אותו עם המכשיר זה. נתתי לו להבין שאם תתקרב, אני אתן לך מכה"** (נ/4 עמ' 15 ש- 28 עד עמ' 16 ש- 1). הנאשם טען אמנם בעת חקירתו במשטרה כי המתלוננים "תקפו" אותו, אולם בכל גרסאותיו, במשטרה

ובבית המשפט, לא תיאר ולא פירט כל תקיפה מצדם. לצד זאת, הנאשם הבהיר כי הוא זה שניגש אל י' והיכה בו באמצעות המוט: **"אם הוא היה עומד בצד לא הייתי רץ אליו כדי להכות במוט"** (נ/3 עמ' 11 ש-17). בנוסף, הנאשם שב והבהיר את מטרת התקיפה באמצעות המוט, את השגת המטרה ואת השבת המוט למקומו מיד לאחר מכן: **"הייתי יכול לתת לו מכה בראש. אתה מתאר לעצמך? אבל נתתי לו בכתף, הבהלתי אותו כדי שיבינו שלא צריך, שבו הרגעו. נתתי לו בכתף. הוא נרגע והלך אחורה. מיד אחרי שראיתי שנרגע, שמתי את המוט למקום. אני מבין שזה מוגזם, אני מבין שזה מוגזם"** (נ/3 עמ' 6 ש-10-13).

מהודעות הנאשם במשטרה, ניתן להבין את המוטיבציה שהביאה אותו לפעול באופן האלים בו נקט, תחילה כלפי רכוש ובהמשך כלפי גוף: **"שרטו לי את כל הרכב. הלב שלי נשפך כשאני מסתכל על זה. ואף אחד לא יתן לי אגורה על הפגיעה. פגעו, נסעו. פגעו, נסעו. אחרי זה אתה בא והלחץ דם 160/100. במיוחד אחרי יום שישי יש שם עומס"** (נ/4 עמ' 10 ש-7-9). כשנשאל מדוע שרט את רכב המתלוננים, השיב הנאשם: **"כי הם קיללו אותי ואמרו לי 'לך מפה' והבחורה צעקה 'אתה לא יודע איזו משפחה יש לי. המשפחה שלי תדקור אותך'. בקיצור, אף אחד לא התכוון לתקן לי את הרכב"** (נ/4 עמ' 20 ש-12-14).

10. לראשונה, בבית המשפט, טען הנאשם כי למעשה דחף את המתלונן באמצעות **"ציר"** אותו לקח **"מעגלת זבל"** (עמ' 36 ש-22 לפרוט'). מדובר בגרסה כבושה, אשר אינה עולה בקנה אחד עם חומר הראיות שפורט לעיל (הודעות המתלוננים, הודאת הנאשם ומוט הברזל שהוציא מרכבו ומסר לשוטר חוסאם). ניתן להבין את הצורך בהצגת גרסה כבושה זו, ככזו העשויה להסביר את טענת ההגנה העצמית, אשר אף אותה טען הנאשם לראשונה בבית המשפט (טענה שתפורט בהמשך): הנאשם חש בסכנה מיידית מפני סכין ולכן אחז בדבר מה שהיה **"בעגלת זבל"**, זאת במקום הראיות שהוצגו לכך שהנאשם ניגש אל תא המטען, פתח אותו ושלף את המוט מתוכו. פעולה מדורגת ומתמשכת זו, אינה מתיישבת עם חשש מידי מפני המתלוננים שבידם, כביכול, סכין, אך תואמת את הסבר הנאשם בהודעותיו שלו במשטרה כי שלף את המוט מתוך רכבו, רץ אל י' והיכה בו על מנת להרתיעו. יחד עם זאת, התקשה הנאשם להתמיד בגרסה זו, ובעת חקירתו הנגדית חזר בו ואישר שהוציא **"לום"** מתא המטען של רכבו (עמ' 73 ש-19-22 לפרוט').

11. הנאשם טען, לראשונה בבית המשפט, כי היכה את י' כהגנה עצמית מפני המתלוננים, אשר רצו אחריו ובידי אחד מהם סכין (עמ' 65 ש-29 עד עמ' 66 ש-24 לפרוט'). מדובר בגרסה כבושה. עיון בתמלול חקירותיו של הנאשם במשטרה, בהן שיתף פעולה ופירט את ההתרחשויות, מעלה כי לאורך 28 עמודים בהם מסר הנאשם את גרסתו לאירוע הקצר, לא הזכיר כלל את המילה סכין. יתרה מכך: אף בעת כפירתו בבית המשפט ציין הנאשם, בעצמו, כי המתלוננים שרטו את רכבו **"עם מפתח או עם סכין"** (עמ' 4 ש-25 לפרוט'), וכן **"התחילו לרדוף אחרי"** (עמ' 4 ש-24 לפרוט'). יחד עם זאת, לא טען הנאשם כי הבחין בסכין בידו של המתלונן, כפי שטען רק בעת עדותו לאחר מספר חודשים, **"ש'ראיתי בברור את הסכין בידו"** (עמ' 66 ש-5 לפרוט'). באופן דומה, **"ב"כ הנאשם לא שאלה את המתלונן י' דבר לגבי סכין בה אחז, וכל שטענה כנגדו הוא ש"באיזה שלב התקרבתם אליו והוא חש מאוים"** (עמ' 10 ש-12 לפרוט'). אף עדי תביעה נוספים, א' ות', לא נשאלו דבר לגבי סכין. סוגיית חששו של הנאשם מפני

י', אשר כביכול רדף אחריו כשהוא אוחז בידו בסכין בה הבחין הנאשם "באופן ברור", עלתה לראשונה רק לאחר החלפת ייצוג הנאשם. **"הלכה פסוקה היא כי משקלה הראייתי של עדות כבושה לא יפגע, ככל שיש בידי העד לספק הסבר סביר לכבישתה של העדות"** (ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל, (4.2.2016) פסקה 46). במקרה הנדון, לא עלה כל הסבר מניח את הדעת לשיהוי המשמעותי ביותר בהצגת גרסה זו, המהווה בסיס לטענת הגנה עצמית על ידי הנאשם. ככל ש'י' אכן רדף אחר הנאשם כשסכין בידו, היה הנאשם טוען זאת בעת חקירותיו הארוכות במשטרה, במהלכן לא קיצר בתיאור האירוע וחלקם של המתלוננים בו, תוך שטען כי רדפו אחריו ואף פירט איומים מילוליים מצד אחת המתלוננות (למשל נ/3 עמ' 10 ש- 12, נ/4 עמ' 13 ש-24-23). יש עוד לציין כי הנאשם נחקר במשטרה לאחר שקיבל יעוץ משפטי, וכך ניתנה אף גרסת כפירתו בבית המשפט באמצעות באת כוחו באותו מועד. בנסיבות כוללות אלה, המצטרפות לכך שגרסת ההגנה עצמית בשל סכין בידו של י' עלתה רק כשלוש שנים לאחר האירוע, בסמיכות זמנים להחלפת ייצוגו של הנאשם, משקל טענה זו נמוך ביותר.

12. גרסתו המאוחרת של הנאשם בבית המשפט, בה העצים את חלקם של המתלוננים בכך שהוסיף אחיזת סכין על ידם במהלך מרדף אחריו, לא פסחה גם על חלקו הראשון של האירוע. לראשונה, בעת עדותו בבית המשפט, טען הנאשם כי **"הבחורה קיללה, היא התנהגה בחוצפה ובתוקפנות, היא קפצה עלי עם הציפורניים שלה והיו לי שריטות... היו לי שריטות על הלחי, היא כמעט הוציאה לי את העיניים"** (עמ' 64 ש- 23-25 לפרוט'). מדובר בגרסה שלא הופיעה בדברי הנאשם בעת חקירותיו במשטרה, לא עלתה בתגובתו לכתב האישום וכן אף אחד מעדי התביעה לא נשאל על כך דבר בעת חקירתו הנגדית. בנוסף, הנאשם לא היפנה את תשומת לב השוטרים לחבלות בפניו, לא הוצגה כל התייחסות של שוטרים לשריטות בפניו של הנאשם ולא הוצג תיעוד כלשהו לאותן שריטות. בתיעוד אשר הוצג לעבירת ההיזק לרכב על ידי הנאשם, שבוצעה לאחר שלטענתו הותקף ונשרט בלחיו על ידי אחת המתלוננות (עמ' 65 ש- 23-25 לפרוט'), לא ניתן להבחין בכל שריטה או חבלה בלחיו של הנאשם (ת/11, ת/12). כשעומת הנאשם עם העובדה שלא ציין דבר לגבי פציעתו בפניו בעת חקירתו במשטרה, טען כי **"אמרתי להם הכל. אני אמרתי הכל, אף אחד לא הקשיב לי. אמרתי להם שתקפה אותי ולא פעם אחת אמרתי. אמרתי שהיא תקפה אותי וקיללה אותי ושרטה אותי"** (עמ' 71 ש- 33-34 לפרוט'). דברים אלה עומדים בסתירה לתמלול חקירותיו של הנאשם על ידי ההגנה (נ/3, נ/4), בהם לא הזכיר הנאשם תקיפה זו, ומשפיעים אף הם על מהימנות גרסת הנאשם בבית המשפט. יתרה מכך: בעת חקירותיו במשטרה, נשאל הנאשם מפורשות **"מה האיש עשתה"** (נ/3 ש- 9), וכן האם **"מישהו נגע בך?"** (נ/4 עמ' 15 ש- 7), אך לא ציין דבר לגבי מגע פיזי.

לצד זאת, יש להתייחס לראיות המצביעות על כך שמ' אכן קיללה את הנאשם. הדבר בא לידי ביטוי בסרטון (ת/11), בעדותה של מ' בעצמה (עמ' 37 ש- 9-11 לפרוט'), ובעדותו של י' (עמ' 8 ש- 21-24 לפרוט'). עובדה זו אך מחזקת את מהימנות המתלוננים, אשר לא היססו להעיד לגבי חלקם באירוע, אשר הסתכם בקללות לעבר הנאשם בתגובה לדבריו כלפיהם. אין בכך כדי לחזק את גרסת הנאשם, זאת לנוכח סימני השאלה המתעוררים לגביה, ובהם האמור לגבי סוגית תקיפתו, כביכול, על ידי מ'. הנאשם אינו יכול להיאחז בעובדה המוסכמת, שמ' קיללה אותו במהלך האירוע, על מנת לבנות תילי תילים של עובדות בגרסה כבושה אשר אינה מתיישבת עם הראיות.

סוגיה זו מצטרפת ומשלימה את המגמתיות בה יש לראות את עדותו הכבושה של הנאשם בבית המשפט, ביחס לאליו מצד המתלוננים כלפיו ואחיזת סכין על ידם.

13. גרסתו הכבושה של הנאשם לגבי החזקת סכין על ידי אחד המתלוננים, עלתה בעדות עד הגנה נוסף, מנשה גבריאל, אשר העיד כי הבחין באדם האוחז בידו בסכין מתקרב לעבר הנאשם עם אדם נוסף ואישה כשזו לא מפסיקה לקלל. לדבריו, **"הם רצו להתנפל עליו, הנאשם שראה ככה פחד והלך לכיוון האוטו שלו והוציא מוט ברזל אני חושב, משהו כזה ובא לכיוון שלהם"** (עמ' 57 ש- 17-19 לפרוט'). עדות זו אינה מחזקת את גרסתו הכבושה של הנאשם, בשל קשיים שונים המתעוררים לגביה:

א. גרסה זו נשמעה לראשונה בבית המשפט, על ידי עד ששמו כלל לא הוזכר על ידי הנאשם בעת חקירותיו במשטרה, על אף שהנאשם טרח וציין במהלך חקירות אלה את פרטיו של עד ראייה אחר.

ב. במהלך חקירתו הנגדית של מנשה גבריאל, עלה ספק האם אכן הבחין בסכין או שמא שיער כי אחד המתלוננים אחז בסכין:

"ש. ראית אותם שורטים? ראית את הסכין?"

ת. לא. אבל ראיתי את השריטות, מי יכול לעשות את זה?"

(עמ' 59 ש- 6-7 לפרוט').

ג. קושי נוסף לגבי עדות מנשה גבריאל, עולה לאור הסברו כי האדם שאחז בסכין החזיק בה בצמוד לרגלו, וכן אישורו כי מכונית הפרידה בינו לבין המעורבים (עמ' 60 ש- 7-11 לפרוט'). מכאן, קשה להבין כיצד הצליח להבחין בסכין.

ד. הקושי ביחס ליכולת עד ההגנה מנשה להבחין בסכין, מתחדד לנוכח העובדה שלא היה ביכולתו למסור כל תיאור שהוא לגבי גודל הסכין או צבעה, בעת שנשאל על כך מפורשות (עמ' 60 ש- 12-13 לפרוט').

ה. הנאשם טען החל מחקירתו במשטרה, כי היה במקום עד ראייה בשם חיים (נ/4 ש- 26-27), והעיד בבית המשפט כי עד זה **"עמד מאחורי על יד הבודקה והוא מנקודת המבט שלו ראה את המתרחש ואני ראיתי בבירור את הסכין"** (עמ' 66 ש- 4-5, וכן עמ' 67 ש- 14-15 לפרוט'). עד ההגנה חיים, העיד ככל יכולתו לטובת הנאשם: כך ניתן להתייחס לעדותו ביחס לפתיחת דלת הרכב, לפיה הנאשם לא פתח את דלת רכבם של המתלוננים (עמ' 85 ש- 8-9 לפרוט'), זאת בניגוד לעדות הנאשם בעצמו (עמ' 67 ש- 9-10 לפרוט'). בנוסף, הנאשם אף הבהיר כי חיים עמד לידו בעת שפתח את דלת הרכב: **"אמרתי לחיים הנה תראה זה בדיוק מתאים. לאחר מכן סגרתי את הדלת ושמתי את הכיסא מאחורי הרכב"** (עמ' 67 ש- 10-11 לפרוט'). אף בהמשך, שב על כך הנאשם ובמענה לשאלה אם פתח את דלת רכב המתלוננים על מנת **"לראות שזה מתאים"**, השיב **"כן, וחיים עמד לידי יחד איתי"** (עמ' 71

ש- 1-2 לפרוט'). יחד עם זאת, ועל אף מגמתיות עדותו של חיים תירים לטובת הנאשם, כל שהעיד עליו הוא שהבחין בנאשם מודד את המרחק בין רכבו לרכב שחנה לידו, ובהמשך שמע את אחת המתלוננות אומרת בקול רם "**המשפחה שלי עבריינים יבואו לפה**" (עמ' 80 ש- 28 לפרוט'). עד הגנה זה, לא העיד דבר לגבי תקיפת הנאשם על ידי מ', על סכין בה אחז אחד המתלוננים, מרדף שהתבצע אחר הנאשם תוך אחיזה בסכין, ואף לא הבחין בגרימת שריטה כלשהי לרכב הנאשם.

ו. בנוסף לכך שעד ההגנה חיים תירים לא העיד דבר לגבי שריטות שנגרמו לרכב הנאשם, מתעורר ספק אף לגבי הצילומים שצירף הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט, המתעדים כביכול את השריטות שטען כי המתלוננים גרמו לרכבו לאחר ששרט את רכבם, ובטרם פתחו בריצה אחריו (נ/7). הנאשם בעצמו, ציין בעת חקירתו במשטרה כי אין זו הפעם הראשונה בה רכבו נשרט: "**כל הרכב פגוע. שרטו את כל הרכב... פגעו, נסעו, פגעו, נסעו**" (נ/4 עמ' 10 ש- 7-8); "**אני לא מספיק לתפוס כל הזמן. כל הזמן שורטים ונוסעים**" (נ/4 עמ' 12 ש- 9); "**שבוע לפני כן שרטו את הרכב ונתנו מכה**" (נ/4 עמ' 12 ש-13). לא ברור מתי צולמו תמונות אלה, והאם הן מתעדות שריטות שנגרמו לרכב הנאשם לפני האירוע, במהלכו או לאחריו.

14. אף אם היתה מתקבלת עדותו של עד ההגנה מנשה גבריאלי, ככל שלא היו אותם קשיים ראייתיים שפורטו לעיל, הרי עדות זו אינה מתייחסת להדיפת סכנה מיידית לנאשם, אלא גורסת כי הנאשם הוציא מוט ברזל מתוך רכבו ו"**בא לכיוון שלהם**" (עמ' 57 ש- 19 לפרוט'). לא ברור כיצד טיעון שכזה תומך ביסודות ההגנה העצמית, כאשר הנאשם ניגש אל אדם האוחז לכאורה בידו בסכין, תוך ידיעה שהסכין בידו, מצויד במוט ברזל בו עשה מיד שימוש. מדובר בנסיבות בהן אין מדובר בסכנה מוחשית ומיידית, אלא בנאשם שהזמן בידו לפתוח את תא המטען, להוציא את מוט הברזל ולגשת בעצמו אל עבר אותה סכנה שנשקפה לו. בנוסף, בנסיבות אלה ניתן להצביע על אפשרויות הגנה נוספות, פוגעניות פחות, כגון עזיבת המקום אל חנות הסמוכה של הנאשם. גם מיקום החבלה בזרועו של י', בסמוך לכתפו, מכרסם בטענת ההגנה עצמית מפני סכין שאחז י' בידו. ככל שהנאשם חפץ להתגונן מפני אותה סכין או מפני חבטה אפשרית, ניתן להעריך כי היה מכה באזור כף ידו של י' ולא בכתפו. לעומת זאת, מיקום החבלה תומך בעדויות המתלוננים, כי לאחר שהנאשם אחז במוט הברזל, הוא נע לעברם (כפי שאישרו הנאשם בעצמו ועד ההגנה מנשה גבריאלי) ונופף בו באוויר לעברם (עדות י' עמ' 9 ש- 22-23, עדות א' עמ' 13 ש- 8, עדות ת' עמ' 15 ש- 19-20, עמ' 16 ש- 4, עדות מ' עמ' 35 ש- 5-6 לפרוט').

התנהלות הנאשם מיד בהמשך, מוסיפה ומחזקת את העובדה שלא נהג ההגנה עצמית, זאת לנוכח העובדה שעל אף שלדבריו איום באמצעות סכין, בחר להניח את מוט הברזל בחזרה ברכבו מיד לאחר המכה בזרועו של י', ואף החליט שלא לעזוב את המקום בשלב זה. ככל שאכן איום באמצעות סכין, איום שהביא אותו להכות בזרועו של י', לא נמסר כל הסבר מניח את הדעת מדוע החליט להישאר במקום לאחר שהחזיר את מוט הברזל אל רכבו, ואף לפנות אל המתלוננים ולהסב את תשומת לבם לכך שייתכן וקיימת בעיה במצבר (עמ' 77 ש- 26-32 לפרוט'). הדבר אינו עומד במבחן ההיגיון והשכל הישר.

לנוכח כל האמור לעיל, לא מתעורר ספק כי הנאשם תקף את י' באמצעות מוט הברזל, ולא נהג בהגנה עצמית.

טענות הגנה נוספות

15. ב"כ הנאשם טענה טיעונים שונים לגבי אופן חקירת הנאשם: תיעוד חלקי ביותר בשפה העברית; מידת ידיעת השפה הרוסית של החוקרת אנסטסיה; תיעוד לוקה בחסר של החקירות, באופן המשפיע על קביעה בדבר מתן זכויותיו של הנאשם.

אין ספק, כי חקירת הנאשם במשטרה היא בעלת משקל ראייתי משמעותי, במיוחד לנוכח העובדה שהנאשם הודה במשטרה במיוחס לו, כמפורט לעיל, לגבי כל עבירה ועבירה.

מדובר בנאשם דובר רוסית, אשר חקירותיו תועדו בהסרטה ונכתבו בשפה העברית. כפי שטענה ב"כ הנאשם, אכן קיים פער משמעותי בין הודעתו הראשונה של הנאשם (ת/5) האוחזת עמוד וחצי בשפה העברית לעומת תשעת עמודי תמלול קלטת תיעוד החקירה (נ/3), ובין הודעותיו השניה והשלישית של הנאשם, האוחזות שלושה עמודים בשפה העברית (ת/6, ת/7), לעומת תשעה עשר עמודי תמלול קלטת תיעוד חקירות אלה (נ/4). יחד עם זאת, תיעוד חקירות הנאשם בשפה העברית, כפי שנכתבו על ידי גובי הודעות אלה, הוא כלי עזר בלבד לראיה המקורית והיא תיעוד החקירות בסרטוני וידאו אשר הוגשו כראיה (ת/13, ת/14). לאחר הגשת תמלול החקירות לשפה העברית על ידי ההגנה, והגשתו בהסכמת המאשימה, עמד בפני בית המשפט תמלול מלא של חקירות הנאשם.

כפי שניתן להתרשם מהסרטונים ומהתמלול, הנאשם נחקר בשפה הרוסית בה שלט היטב, ואף חוקריו שלטו בה. איני מקבל את טיעון ב"כ הנאשם לגבי פגם מהותי בחקירה בשל חוסר שליטת החוקרת אנסטסיה בשפה הרוסית. מדובר בחקירה ארוכה במהלכה דיברה אנסטסיה עם הנאשם בשפה הרוסית, ולמעט מילים בודדות בהן התקשתה - "חשדות" (נ/4 עמ' 3 ש- 22) ו"מנעול" (נ/4 עמ' 6 ש- 11-12) - ניכר כי השניים הבינו היטב אחד את השניה. לא ניתן להצביע על פגיעה ממשיכה בהגנת הנאשם בשל קושי לא משמעותי זה, בוודאי כאשר מלוא תמלול הודעתו בוצע על ידי ההגנה והוגש לבית המשפט.

ב"כ הנאשם טענה עוד, כי הנאשם לא הוזר כדין בטרם נחקר, וכן כי הודעותיו לא הוקראו בפניו, כאשר חלקים אלה לא תועדו בוידאו. עיון בהודעתו הראשונה של הנאשם (ת/5), מעלה כי לאחר שהוזר כדין והובהרה לו זכותו להיוועץ בעו"ד, הנאשם אכן ניצל זכות זו והתייעץ עם עו"ד פולינה סורין בטרם החלה חקירתו. הנאשם חתם על תוכן האזהרה ואף על טופס "הודעה בדבר זכויות חשוד טרם חקירה" (ת/5). לאור שפת החקירה, היה מקום לתעד בהסרטה גם חלק זה של החקירה, אך לא מצאתי כל יסוד לפקפק באזהרת הנאשם כדין, בהתבסס על עדותו של השוטר ויאצ'סלב וכן בהתחשב בכך שלאחר אזהרתו המפורטת, וחתימתו על הטופס בדבר זכויות - התייעץ הנאשם עם עו"ד בטרם החלה החקירה.

בהמשך, בהודעותיו השניה והשלישית (ת/6, ת/7), אשר ניתנו כעבור יומיים ברצף, האחת לאחר השניה, הוזר שוב הנאשם והובהרו לו זכויות, כפי שניתן ללמוד מתוכן האזהרה שקדמה למסמכים אלה. בנוסף, אף בחקירה זו, לאחר שהוזר הנאשם והובהרו לו זכויותיו, התייעץ שוב עם עו"ד פולינה סורין בטרם החלה החקירה (ת/6 ש-4). אכן, היה מקום לתיעוד מוסרט של החקירה החל מתחילתה, גם במקרה זה, ואולם לא מצאתי כל מקום שלא לקבל את עדות השוטר אנסטסיה כי הזהירה את הנאשם כדין, כפי שנכתב באותן הודעות עליהן חתם וכפי שניתן ללמוד מכך שאכן ניצל את זכות ההיוועצות שהובהרה לו. בנוסף, עיון בתמלול ההודעות, מעלה כי אנסטסיה ביקשה מהנאשם לחתום על תוכן האזהרה רק לקראת סוף החקירה, אך ניתן ללמוד בברור מהשיח

המתועד בין השניים, כי תוכן האזהרה אכן נמסר לנאשם באופן מובן בתחילת החקירה (נ/4 עמ' 18 ש- 5-1).

השוטרים ויאצ'סלב ואנסטסיה, אישרו בעדותם כי השורה האחרונה בחקירות הנאשם, לגבי הקראת ההודעה בטרם חתימה, היא שורה המופיעה באופן אוטומטי. השוטרים לא זכרו בעת עדותם בבית המשפט, האם ההודעות הוקראו לנאשם בטרם חתם עליהן, וחלק זה של החקירה אינו מתועד בסרטונים. לצד זאת, הסרטת החקירות ותמלולן המלא, מדייקים את כל שנאמר על ידי הנאשם במהלכן, ואינם מותירים פתח לספק לגבי כך שאלה הן אכן ההודעות שנמסרו על ידי הנאשם. בנוסף, ניתן ללמוד כי החוקרים הותירו לנאשם מקום, בסוף החקירות, להוסיף כל דבר על מה שנאמר על ידו (נ/3 עמ' 12 ש- 24, נ/4 עמ' 20 ש- 25).

סוגיה נוספת שהעלתה ב"כ הנאשם לגבי חקירתו, היא רצונו להתלונן במהלך החקירה על שריטת רכבו ואיומים כלפיו מצד אחת המתלוננות. אמנם, הדברים נכתבו מפי הנאשם כחלק מחקירתו ולא כתלונה נפרדת, אך החקירה כולה עסקה באותו אירוע, לרבות התנהלות המתלוננים במהלכו, ולא ניתן ללמוד מכך על פגיעה בהגנת הנאשם. הראיות שנאספו מבססות את המיוחס לנאשם, בלא שטיעוניו אלה, לרבות הראיות שהציג במהלך פרשת ההגנה, העלו ספק בדבר אשמתו.

לאור כל האמור לעיל, לא ניתן לקבוע כי בעת חקירותיו של הנאשם נפגעו זכויותיו באופן המשפיע על המשקל שיש לתת להודעותיו או כזה הפוגע בהגנתו.

16. ב"כ הנאשם טענה עוד ביחס לחקירת האירוע, כי זו היתה מגמתית ושטחית, במהלכה לא נבדקו כראוי ראיות כגון מצלמות אבטחה, לא זומנו עדים פוטנציאליים, לא תועדו סימני התפרצות לרכב המתלוננים, והחקירה לא בחנה את טענות הנאשם כי רכבו נשרט.

סוגית מצלמות האבטחה בחניון, נבדקה על ידי השוטר ויאצ'סלב. השוטר תיעד במזכר (ת/4) את בדיקת מצלמות האבטחה הקיימות בזירת האירוע, בשתי חברות שונות. באותו מזכר, ציין כי יצר קשר עם המתלונן א' על מנת למקד את מקום האירוע ובהתאם את חיפוש התיעוד. בעת עדותו בבית המשפט, הבהיר ויאצ'סלב כי הוא מכיר את זירת האירוע מעבודתו (עמ' 52 ש- 2 לפרוט'), ואף תיאר את מיקום האירוע ביחס למקום עבודתו של הנאשם אשר אף אותו הכיר מאירועים קודמים (עמ' 52 ש- 27-22 לפרוט'). בנוסף, נעזר אף בסרטון בו תיעדו המתלוננים את שריטת רכבם על ידי הנאשם (ת/11). השוטר ויאצ'סלב פירט בבית המשפט, את הבדיקה היסודית שערך במצלמות הקיימות בזירת האירוע, לגבי המועד הרלוונטי, והעיד כי לא מצא בהן דבר ביחס לאירוע (עמ' 51 ש- 24-23, עמ' 52 ש- 32-29, עמ' 53 ש- 16-11 לפרוט'). אני מוצא את עדותו של ויאצ'סלב כמהימנה, ללא כל כרסום בה, כאשר לא היסס להשיב כי אינו זוכר לגבי פעולות חקירה מסוימות (עמ' 54 ש- 18), אך העיד באופן ברור, עקבי, מפורט ומשכנע, לגבי בדיקת המצלמות במקום. לא מצאתי בטיעוני ב"כ הנאשם בסוגיה זו, משום כרסום כלשהו בדברים אלה.

שאלת חקירת עדים פוטנציאליים נוספים, כגון עד ההגנה חיים תירים, מתעוררת לאור דברי הנאשם בעת חקירתו במשטרה, כי חיים נכח באירוע. יצוין, כי הנאשם ציין את שמו של חיים תירים בלבד, כעד ראיה למקרה. ככל הנראה, המשטרה הסתפקה בכך שבת זוגו של חיים תירים סירבה למסור את פרטיו (עמ' 84 ש- 20 לפרוט'), אך בוודאי אין בפעולה שכזו (ככל שנעשתה), די על מנת לאתר עד פוטנציאלי. יחד עם זאת, חיים תירים העיד בבית המשפט כעד הגנה, ולא ניתן לקבוע שאי חקירתו

במשטרה קיפחה את הגנת הנאשם. לנוכח העובדה שלא נגבתה ממנו הודעה במהלך חקירת המשטרה, המאשימה לא יכולה היתה לעמת את חיים עם דברים שאמר בעבר או לטעון לשיהוי במסירת עדותו. לפיכך, ניתן היה לצפות שעדות זו תסייע באופן משמעותי לנאשם. יחד עם זאת, עדותו של חיים תירם העלטה סתירות עם עדות הנאשם בבית המשפט (סעיף 13 בהכרעת דין זו), וחזקה את התהיות לגבי גרסת ההגנה העצמית בה נקט הנאשם בבית המשפט.

17. במקרה הנדון, ניתן היה לבצע חקירה משטרתית מוקפדת יותר, דוגמת תיעוד מלא של חקירות הנאשם החל משלב האזהרה או חיפוש אחר עדים נוספים. יחד עם זאת, לא כל קושי בחקירה עולה כדי "מחדל חקירה", ואף את משקלו של מחדל חקירה יש לבחון ולשקלל למול הראיות הקיימות. במקרה זה הוצגו ראיות רבות ומשמעותיות, בהן אף הודאת הנאשם בעת חקירתו במשטרה, ראיות המבססות את המיוחס לו מעבר לכל ספק סביר. טיעוני ב"כ הנאשם נבחנו על ידי אף לא מצאתי בהם מחדלים חמורים עד כדי פוטנציאל לקיפוח הגנת הנאשם, זאת לאור אופיים במקרה זה, וכן לנוכח עוצמת תשתית הראיות המוצקות כנגדו. כפי שנקבע לא פעם, **"גם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר"** (ע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל**, (2006) פסקה ז' בפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין).

לפיכך, אני דוחה את טענות ההגנה, מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ט, 5 בנובמבר 05 נובמבר 2018, במעמד הצדדים